

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 12/14

Luxemburg, 30 ianuarie 2014

Hotărârea în cauza C-285/12
Diakité/Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

În dreptul Uniunii, noțiunea „conflict armat intern” trebuie să fie înțeleasă în mod autonom în raport cu definiția reținută în dreptul internațional umanitar

Existența unui astfel de conflict trebuie să fie constatată atunci când forțele regulate ale unui stat înfruntă unul sau mai multe grupuri armate sau când se confruntă două sau mai multe grupuri armate, independent de intensitatea înfruntărilor, de nivelul de organizare a forțelor armate sau de durata conflictului

O directivă a Uniunii¹ protejează nu numai persoanele cărora li se poate acorda statutul de refugiat, ci și persoanele care nu pot beneficia de acest statut, dar în privința cărora există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimise în țara lor de origine sau în țara în care aveau reședința obișnuită, ar fi supuse unui risc real de a suferi vătămări grave (sistemul protecției subsidiare). Sunt considerate astfel de vătămări, printre altele, amenințările grave și individuale la adresa vieții sau a persoanei unui civil ca urmare a violenței generalizate în cadrul unui conflict armat intern sau internațional.

În 2008 și în 2010, domnul Diakité, resortisant guineean, a solicitat să beneficieze de protecție internațională în Belgia, afirmând că fusese victima unor acte de violență în Guineea ca urmare a participării sale la mișcările de protest împotriva puterii din țara respectivă. Cererea domnului Diakité de a i se acorda protecție subsidiară a fost respinsă pentru motivul că în Guineea nu exista un „conflict armat intern”, în accepțiunea din dreptul internațional umanitar.

În aceste condiții, Conseil d'État (Consiliul de Stat) (Belgia) a sesizat Curtea de Justiție pentru a se stabili dacă noțiunea „conflict armat intern”, prevăzută în directivă, trebuie interpretată în mod autonom în raport cu definiția reținută în dreptul internațional umanitar și, în cazul unui răspuns afirmativ, care sunt criteriile cu ajutorul cărora trebuie apreciată această noțiune.

În ceea ce privește întrebarea dacă existența unui conflict armat intern trebuie apreciată pe baza criteriilor stabilite în dreptul internațional umanitar, Curtea constată că noțiunea „conflict armat intern” este specifică directivei și nu are un corespondent direct în dreptul internațional umanitar, acesta din urmă nereferindu-se decât la „conflictele armate [care nu prezintă] un caracter internațional”. Pe de altă parte, întrucât sistemul protecției subsidiare nu este prevăzut de dreptul internațional umanitar, acesta din urmă nu identifică situațiile în care este necesară o astfel de protecție și instituie mecanisme de protecție clar distincte de cel care stă la baza directivei. În plus, dreptul internațional umanitar prezintă legături foarte strânse cu dreptul penal internațional, în timp ce o astfel de relație nu există în cazul mecanismului de protecție prevăzut de directivă. Pe baza acestor elemente, Curtea ajunge la concluzia că noțiunea „conflict armat intern” trebuie interpretată în mod autonom.

În ceea ce privește criteriile de apreciere a respectivei noțiuni, Curtea precizează că expresia „conflict armat intern” se referă la o situație în care forțele regulate ale unui stat înfruntă unul sau mai multe grupuri armate sau în care se confruntă două sau mai multe grupuri armate. Curtea amintește că, în sistemul instituit de directivă, existența unui conflict armat intern poate conduce la

¹ Directiva 2004/83/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională și referitoare la conținutul protecției acordate (JO L 304, p. 12, rectificare în JO 2005, L 204, p. 24, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 52).

acordarea protecției subsidiare numai dacă gradul de violență generalizată atinge un astfel de nivel încât solicitantul este expus unui risc real de a fi supus unor amenințări grave și individuale la adresa vieții sau a persoanei sale ca urmare a simplei sale prezențe în teritoriul respectiv. În consecință, Curtea ajunge la concluzia că nu este necesar ca constatarea existenței unui conflict armat să depindă de intensitatea înfruntărilor armate, de nivelul de organizare a forțelor armate sau de durata conflictului.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106